

Sygnatura akt II K 1505/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Jarosław Staszkiwicz

Protokolant: Anna Walter

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 I 2014 roku sprawy

D. B.,

syna A. i A. z d. K.,

urodzonego w dniu (...) w K.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 29 lipca 2013 roku w K. przy ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia 12 metrów bieżących rynny tytanowo-cynkowej o przekroju 120 mm, wartości 360 złotych, 2 metrów bieżących rury spustowej tytanowo-cynkowej wraz z kształtkami o łącznej wartości 100 złotych oraz dwóch stężni do rusztowania o długościach 3,7 metra i 3,1 metra o wartości 50 złotych każda, czym działał na szkodę J. N.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego D. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku przy przyjęciu, że oskarżony usiłował zabrać w celu przywłaszczenia opisane tam przedmioty, lecz części z nich nie zdołał zabrać z uwagi na to, iż nie zdołał ich wymontować, to jest występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 (trzydzieści) godzin miesięcznie;

II. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. w zw. z art. 36 § 2 k.k., zobowiązuje oskarżonego w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności do podjęcia starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnić oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

W dniu 29 lipca 2013 roku, około godziny 1:00, D. B. udał się na ulicę (...) w K.. Tam z rusztowania stojącego przy budynku numer (...) wyjął dwie stężnie o długości 3,7 i 3,1 metra, oderwał również 2 metry tytanowo-cynkowej rury spustowej z kształtkami. Łączna wartość tych elementów wynosiła 150 złotych. Nadto z tego samego budynku D. B. chciał oderwać 12 metrów rynny tytanowo-cynkowej, o przekroju 120 mm, o wartości 360 złotych, lecz była ona zbyt mocno przymocowana do ściany i po pewnym czasie mężczyzna zrezygnował z jej zdemontowania. Wszystkie przedmioty, które zamierzał wynieść D. B., należały do J. N.. Stężnie i rurę spustową z kształtkami mężczyzna zabrał ze sobą, później planował je sprzedać jako złom.

(dowód: wyjaśnienia D. B. k. 10-11,

zeznania J. N. k. 2-3,

zeznania K. C. k. 21-22,

protokół eksperymentu k. 12-18)

D. B. nie był dotąd karany za przestępstwa.

(dowód: dane o karalności k. 23)

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż w nocy 29 lipca 2013 roku udał się na ulicę (...) w K.. Stamtąd zabrał dwie rury z rusztowania oraz metalową rynnę. Starał się oderwać z tego samego budynku jeszcze inny odcinek rynny, ale nie zdołał jej zdemontować. Zabrane przedmioty ukrył, a następnie starał się sprzedać. Wówczas zatrzymał go pokrzywdzony. W czasie kolejnego przesłuchania oskarżony również przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zgodził się na wymierzenie kary zaproponowanej przez Prokuratora.

Sąd uznał te wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne. Jego opis działań związanych ze staraniami o zabranie elementów metalowych z budynku przy ulicy (...) w K. są zgodne z zeznaniami pokrzywdzonego oraz częściowo z relacją K. C.. Ten ostatni świadek potwierdził prawdziwość twierdzeń D. B., co do późniejszego postępowania z zabranymi przedmiotami.

Jako wiarygodne oceniono zeznania świadków. Są one zgodne z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie. Pokrzywdzony podawał przy tym fakty związane ze zdarzeniem oraz ujawnieniem jego sprawcy, natomiast K. C. skupił się na relacji ze spotkania z oskarżonym i prób sprzedania przez niego metalowych elementów.

Ustalenia faktyczne oparto również na dowodach z dokumentów: protokołu z eksperymentu oraz danych o karalności oskarżonego. Zostały one sporządzone przez uprawnione podmioty, w przewidzianej prawem formie. Ich rzetelność nie była kwestionowana w toku postępowania.

Oskarżony przyznał, iż to on w dniu 29 lipca 2013 roku zdemontował dwie stężnie z rusztowania, stojącego przy budynku przy ulicy (...) w K., oderwał tam odcinek rury spustowej, a także starał się zdemontować kawałek rynny. Potwierdziły to inne dowody zebrane w sprawie. Stąd jego sprawstwo w odniesieniu do tych zachowań nie budziło wątpliwości.

Sąd ustalił, iż oskarżony w czasie analizowanego zdarzenia z rusztowania wyjął dwie stężnie, oderwał również od ściany budynku kawałek rury spustowej. Wiedział, że przedmioty te należą do kogoś innego, chciał je zatrzymać dla siebie i sprzedać. Dokonał zatem ich zaboru w celu przywłaszczenia. Sąd ustalił jednak, iż oskarżony zamierzał równocześnie oderwać z budynku jeszcze dalsze 12 metrów rynny i także zabrać je ze sobą, a później sprzedać. Jego zamiarem zaboru objęte były więc wszystkie wymienione przedmioty, o łącznej wartości 510 złotych, stanowiące własność pokrzywdzonego. D. B. nie osiągnął jednak zamierzonego celu, gdyż 12 metrów rynny nie zdołał oderwać od ściany. Dążył zatem do zabrania wszystkich rzeczy pokrzywdzonego, zmierzał do tego bezpośrednio – udał się na miejsce, gdzie się znajdowały, starał się je zabrać - lecz zamiaru nie zrealizował z uwagi na niemożność zdemontowania części z nich. Jego zachowanie, oceniane jako całość, stanowiło zatem usiłowanie kradzieży, wypełniając znamiona z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. Należało więc zmienić kwalifikację jego czynu, w stosunku do zaproponowanej przez Prokuratora.

Oskarżony w czasie owego zdarzenia nie znajdował się w sytuacji lub stanie, które wyłączałyby jego swobodę działania lub podejmowania decyzji. Jego zawinienie nie budziło wątpliwości Sądu.

Z tych powodów oskarżonego uznano za winnego tego, że w dniu 29 lipca 2013 roku w K. przy ul. (...) usiłował zabrać w celu przywłaszczenia 12 metrów bieżących rynny tytanowo-cynkowej o przekroju 120 mm, wartości 360 złotych, 2 metry bieżących rury spustowej tytanowo-cynkowej wraz z kształtkami o łącznej wartości 100 złotych oraz dwie

stężnie do rusztowania o długościach 3,7 metra i 3,1 metra o wartości 50 złotych każda, czym działał na szkodę J. N., lecz części z nich nie zdołał zabrać z uwagi na to, iż nie zdołał ich wymontować, to jest występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

Společną szkodliwość czynu oskarżonego oceniono jako niższą niż przeciętna. Ma na to wpływ niewielka wartość mienia, które miało zostać zabrane. Okolicznością łagodzącą dla oskarżonego jest również to, że w przeważającej elementy przedmioty te nie stały się przedmiotem zaboru, a rzeczy, w których włádanie sprawca wszedł, zostały rychło odzyskane przez pokrzywdzonego.

Okolicznościami łagodzącymi dla oskarżonego były też: jego dotychczasowy tryb życia oraz postawa w czasie procesu. D. B. nie był dotąd karany za przestępstwa, przyznał się od razu do zarzucanego czynu, wyjaśnił okoliczności jego popełnienia, wyraził gotowość poddania się zaproponowanej karze. W połączeniu z młodym wiekiem oskarżonego pozwala to na przyjęcie, iż jest on osobą jeszcze niezbyt zdemoralizowaną, podatną na oddziaływanie nawet stosunkowo łagodnych środków przymusu. Z tego powodu zdecydowano się na sięgnięcie po instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary, o którym mowa w art. 58 § 3 k.k. Wystarczającym będzie bowiem poddanie go działaniu kary łagodniejszego rodzaju, niż pozbawienie wolności.

Za odpowiednią do warunków osobistych oskarżonego, który nie pracuje, nie ma nikogo na utrzymaniu, nie posiada majątku, uznano karę ograniczenia wolności, połączoną z pracą na cele społecznie użyteczne. Będzie ona bezpośrednio oddziaływała na sprawcę, dotycząc jego wolności. Może wykazać mu również wartość pracy, skłonić do uzyskiwania w ten sposób środków na swoje potrzeby. Za odpowiedni do powołanych okoliczności wymiar kary uznano 10 miesięcy. Biorąc pod uwagę potrzeby oskarżonego, który musi równocześnie starać się znaleźć zajęcie, dzięki któremu zacznie się samodzielnie utrzymywać, ilość pracy na cele społecznie użyteczne określono na 30 godzin miesięcznie.

Równocześnie, aby przywrócić oskarżonego do prawidłowego trybu życia, zobowiązano go na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. w zw. z art. 36 § 2 k.k., do podjęcia w okresie wykonywania kary starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej.

Z uwagi na opisaną wcześniej sytuację majątkową oskarżonego, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.